De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 23 Juni 1881 (*Staatsblad* N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des **Vrijdags** aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseeren aan de **REDACTIE**. Abonnementen en Advertentiën aan de **ADMINISTRATIE** van **De Heraut**, Amsterdam.
Inzendingen die later dan **Donderdag** 's namiddags te 12 ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 21 Mei 1893. N°. 804.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden **ƒ 1.30**. Afzonderlijke nummers aan het Bureel 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, **Postdirecteuren** enz. en aan het Bureel te Amsterdam.
Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen 10 Ct. per regel.

„Blijdschap door den Heiligen Geest."

(FEUILLETON.)

> Want het Koninkrijk Gods is niet spijs en drank, maar rechtvaardigheid, en vrede en blijdschap door den Heiligen Geest.
> Rom. 14 : 17.

Schier elke poging faalt, om over den Heiligen Geest te spreken in menschelijke taal. Het is alles beeldspraak, bij manier van vergelijking. En als ge straks weer indenkt wat ge gesproken hebt, ontvangt ge den indruk, als spraakt ge in te ijle, zinledige klanken.

o, Gewisselijk, de Heilige Geest is *uitgestort*, en reeds de profeet had ons de heilige Godspraak gebracht: »Ik zal *uitgieten* van mijnen Geest." Zoo weet ge dan nu dat de Heilige Geest op aarde is; ge weet dat Hij in Gods kinderen *woont*; en dat wie van Christus is, roemen mag van een *tempel* des Geestes in zijn hart. Ook leest ge van gaven, van krachten, van werkingen van den Heiligen Geest die uitgaan. Van vertroostingen waarmee Hij vertroost. Van verzuchtingen die Hij slaakt. Van gebeden die Hij voor ons opzendt tot den Vader.

Maar toch, ook nadat ge dit alles dankbaar erkend en beleden hebt, *blijft* het alles voor u een diep geheimenis, een ondoorgrondelijk mysterie, en als ge uzelven afvraagt: „Wat is toch dat uitgieten en dat uitstorten, en dat woning maken als in zijn tempel? Waaraan herken ik die gaven en werkingen? Of ook, hoe merk ik dat zuchten, dat bidden, dat vertroosten van den Heiligen Geest in mij?" — dan is er geen antwoord, dan de verwijzing naar Gods Woord en de geestelijke ervaring. Wat in mij omgaat, wordt mij door 's Heeren Woord vertolkt, en innerlijk als inwoning en inspraak en zalige vertroosting des Geestes openbaar.

Aan al wat met den naam van *geest* benoemd wordt, is dit ongrijpbare gemeen. In de oorspronkelijke taal der Heilige Schrift worden *adem* en *wind* met dezelfde uitdrukking aangeduid. Onze levensadem heet de *geest* des menschen, en de winden worden genoemd „de geesten" in de lucht. Jezus zelf vergeleek den Geest met den wind, toen hij tot Nicodemus zei: »*De wind* blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet van waar hij komt, noch waar hij henen gaat; alzoo is een iegelijk die *uit den Geest* geboren wordt." En toch, hoe werkelijk en hoe gewichtig én onze levensadem én de machtige stormwind zijn mogen, wie grijpt ze of verklaart ze u? Ge merkt, ge hoort, ge voelt den windstoot, maar wie zag hem ooit, en als een uwer lieven sterft en den adem uitblaast, wie zag dan dien adem uitgaan, en wie kon naspeuren, waar die levensadem bleeving? En toch is die geest, die adem van den mensch, het eigenlijke en het diepste van zijn wezen; zijn leven hangt er aan; en als ge dien „geest des levens" in verband zet met wat we „'s menschen geest" noemen, schuilt in dien geest immers het verborgen wezen des menschen. Zelfs bij de plant en bij andere stoffen spreken we soms van „geest." Wie hoorde niet wel van allerlei spiritussen, van geest van hertshoorn en wat dies meer zij? Welnu, ook *spiritus* is niets dan een Latijnsch woord, voor wat wij *geest* noemen, gelijk de Heilige Geest dan ook *Spiritus sanctus* heet. En ook dan bedoelt men iets wat men onmiddellijk merkt; zoo sterk, zoo prikkelend voor onze zintuigen zijn al deze spirtussen: als ge ze niet opsluit, vervullen ze in een oogwenk heel uw kamer; maar *grijpen* kunt ge ze niet. Oaverwijld ontsnappen ze u, Ge riekt, ge smaakt, ge merkt ze, maar voorts onttrekken ze zich aan alle waarneming.

Er ligt dus niets vreemds, noch raadselachtigs in, dat ge ook bij het spreken van den Heiligen Geest en zijn werkingen zoo verlegen staat. Dit is óók aan den geest van al het geschapene, óók aan den geest des menschen eigen, en *moet* dus wel en nog in verhoogde mate gelden voor den Geest *van God*. Een menschenhart, een menschelijke ziel is niet gelijk een zakuurwerk, dat ge open kunt doen, om te zien, hoe de raderen van binnen loopen. Zelfs in physieken zin kunt ge het hart van een mensch niet openen, om te zien hoe het bloed er door heen vloeit; eenvoudig wijl het onmiddellijk zou ophouden te kloppen. En ditzelfde geldt in nog veel strenger zin van uw geestelijk zielsleven. Ook daarin schuilt natuurlijk een kunstig raderwerk. Ook daarin zijn veeren gespannen. Ook daardoor loopt een stroom van levende kracht. Maar er is geen opening. Ge kunt er u geen toegang verschaffen. En onverbiddelijk onttrekt zich heel dat zielsleven aan uw bespiedend oog. En toch is dat zielsleven nog bijna *uitwendig*, zoo ge het vergelijkt met *den geest* in u. Want wat het merg in uw gebeente is, dat is de geest in uw ziel. Een geheimzinnige kracht, die zich in de diepste kern van uw ziel schuil houdt. En nu, daár waar in uw ziel *uw* geest is, daar komt nu de Heilige Geest van God tot u en in u, en van daar gaan de ritselingen en bewegingen uit, die uw geest, en door uw geest uw ziel, en door uw ziel uw lichaam, en heel uw levensaanzijn trillen doen. En hoe woudt ge dat allerverborgenste dan naar buiten trekken en met uw geestelijken microscoop onderzoeken? Zoomin iemand ooit de liefde uit een menschelijk hart op de goudschaal leggen of ontleden kon, zoomin zal ooit ons verstand, ons denken of ons zinlijk waarnemen achter het mysterie van den Heiligen Geest in 's menschen ziel komen. Wie zelf den Geest ontving, zal er de innerlijke bewerking van ervaren, en is er iemand, aan wien zijn gave ten deel viel, dan zult ge werkingen er van in zijn leven bespeuren. Maar als we Gods Woord niet hadden, en als Gods Woord ons niet gezegd had, dat zulke zielsbewegingen en zulke werkingen het gevolg zijn van het inwonen en in ons werken van den Heiligen Geest, zoo zouden wij uit ons zelven nooit iets van den Heiligen Geest geweten hebben. We zouden ontwaard hebben, dat er *iets* in ons gebeurde, en bemerkt hebben dat er een ons eerst vreemde macht op onzen geest inwerkte; maar *dat* dit de Heilige Geest was en *hoe* die Heilige Geest in ons was gekomen, niet één die het uit zich zelf zou hebben bekend.

Het is zoo, op den Pinksterdag zijn er teekenen gezien. Er was een plotseling gieren en trekken en zuigen, als van een windvlaag die omsloeg en geweldig dreef. Men zag op de hoofden der saamgekomenen lichtverschijnselen, die wij in onzen tijd bij electrische vlammen zouden vergelijken. En ook deed zich het wonder der talen hooren. Maar ook dit brengt u niet verder. Wie toch heeft ooit beweerd, dat dit ruischen het drijven van den Geest zelf was, of dat in die vuurtongen de Heilige Geest was, of ook dat die vreemde klanken den Heiligen Geest in zich droegen. Wat op den Pinksterdag de menigte vervulde en aan de kleine kudde des Heeren gezien werd, waren teekenen, het waren symbolen, maar dat alles was nog de Heilige Geest zelf niet. Zie, die teekenen en symbolen verdwenen, maar de Heilige Geest bleef, bleef tot nog toe op aarde; en o, wonder der wonderen, het is die Heilige Geest, die in Christus, ons Hoofd, en in ons, zijn Lichaam, woont, en Hoofd en Lichaam geestelijk saamverbindt.

Nu is de geest van ol in het creatuur slechts voor een tijd. De geest die uit den wijnstok komt, vervluchtigt zoo ge hem niet opsluit, en is straks weg. De rickende geest van mirre, wierook, of kalmus verspreidt zich in de lucht, en is na een korte poos verdwenen. Ook de spiritus dien de arts uit kruiden bereidt, wordt óf opgesloten, maar werkt dan niet, óf als hij werkt, heeft hij bijna terstond uitgegist. Ook de mensch blaast den adem, d.i. den geest des levens eens uit. Dat *moet* zoo zijn om het creatuurlijke. Doch zoo is het bij den Geest van God niet. De Heilige Geest is onveranderlijk, weet van geen verminderen, blijft eeuw in eeuw uit in kracht gelijk. Ongeschapen, kan Hij het lot van het creatuurlijke niet deelen. En veeleer is het deze Geest van God, die alle geest in het schepsel draagt. Hij zweefde over de wateren, toen er nog duisternis op den afgrond was, en het is uit dezen Geest van God, dat de opwekking ten leven en de werking en de bezieling in alle geest van het creatuur is uitgegaan. Zoo is die Geest van God zelf God. Schepper mét den Vader en den Zoon. En daarom door alle creatuur dat bidden en aanbidden kan, aan te roepen en groot te maken, als volheerlijk God te prijzen in der eeuwigheid.

Maar natuurlijk die Geest van God, die alle leven in het creatuur wekt, kan met de onbewuste natuur niet in gemeenschap treden. Wel is zijn *werking* ook in de dieren en planten, en zelfs in de wondere magnetische en electrische krachten, die heel de natuur doorvloeien. Maar dat alles is slechts zijn werking, uiting van zijn scheppend en dragend vermogen. Hier is geen gemeenschap. Die kan er niet zijn, omdat alle deze creaturen hooger bewustheid missen, en niets verstaan. Maar anders is het met de engelen en met den mensch. De mensch is naar den beelde en de gelijkenisse Gods geschapen. En een der diepste en fijnste trekken in dit beeld is wel, dat de mensch *bewust* kan leven. Niet altoos is dit zoo. Reeds minder in den slaap, en bijna niet als hij van zich zelf valt. Maar in het gewone leven *weet* de mensch dat hij leeft. Hij heeft een bewustzijn, gelijk God zichzelven bewust is, en eerst bij den mensch kan dus de Geest *van God* met den geest van *den mensch* in bewuste gemeenschap treden. Daarom komt die Geest van God alleen tot den mensch als de *Heilige Geest*. Daarvan speurt ge niets in de natuurkrachten, niets in plant of dier. Dat kan eerst aan den mensch uitkomen, omdat er ook bij den mensch sprake van *heilig* kan zijn. Want wel is de mensch nu niet meer *heilig*, maar God schiep hem toch *heilig*. De aard om heilig te zijn ligt in zijn natuur. En al het werk der verlossing strekt er toe, om hem eerst, als ware hij reeds heilig, weer voor God rechtvaardig te stellen, en eens in volmaakte heiligheid weer te doen blinken voor het aangezicht des Heeren. En dit nu brengt teweeg, dat de Geest van God den geest des menschen op heilig erf kan ontmoeten, in het heilige gemeenschap met den geest des menschen kan aangaan, en op heilige wijze zich aan den geest des menschen kan huwen.

Maar natuurlijk, dat alles gaat inwendig toe. Dat grijpt plaats in het diep verborgene van uw zieleleven. Zelfs al kondt ge door uw lichaam tot uw ziel doordringen, en de werkingen van uw ziel anatomisch blootleggen, dan nog zoudt ge van dien Heiligen Geest niets bespeuren, want die Heilige Geest komt niet in de buitenzijde van uw ziel, maar schuilt van binnen, diep daar binnen, gelijk we straks zeiden, zoo als het merg schuilt in het gebeente. Daar is die mysterieuse kern van uw ziel die uw *geest* heet, en is het daar dat de Heilige Geest uw geest zoekt, op uw geest werkt, bij uw geest inwoont, en allengs uw geest omzet. Altoos zou dit dus een mysterie voor u gebleven zijn, indien de Schrift u niet gezegd had, dat God zijn Geest had uitgestort, en zoo in het aangrijpend wonder van het Pinksterfeest niet een verklaring van God aan zijn volk lag, omtrent hetgeen op gansch verborgen wijze in het ongekende geheimnis van uw innerlijk bestaan voorvalt, plaatsgrijpt, en nu nawerkt. Niet opdat gij zoudt gaan onderzoeken of het zoo is, en wat het zij, dat in u gebeurde, maar opdat ge, op Gods getuigenis, dit wondere feit dankbaar erkennen, er de genade van belijden, en er de vrucht van zegenen zoudt.

Het is de hoogste gunst, die de almachtige God aan zijn menschheid bewijzen kon, dat Hij tot hem kwam, in het verborgene van zijn hart, niet om een enkel oogenblik te vertoeven, als keerde Hij slechts in om te vernachten, maar om bij hem te blijven en woning bij hem te maken, en als Koning der koningen zielsinnige gemeenschap met zijn onderdaan, met het menschenkind, wiens adem in zijn neusgaten is, aan te knoopen. En waar die genadige gunste op zich zelve reeds het hoogste en het rijkste is, dat God aan zijn schepsel geven kon, wordt deze gunste nog oneindig rijker, als ge u zelven als *zondaar* kent, en nu voor het wonder der wonderen staat, dat God, uw Heere, inkeert tot u, in datzelfde hart, waarin door 's menschen schuld, de onzalige fontein van onze verdorven natuur nog altoos haar benoedelde wateren doet opborrelen. Dat verstaat ge dan ook niet, en kunt ge niet verstaan, hoe de Heilige Geest zich het onheilige hart van een zondaar of een zondaresse tot zijn tempel kan verkiezen, maar wel vat ge, waarom de Geest van God zich zoo met nadruk den *Heiligen* Geest noemt, waar Hij tot u als zondaar inkeert. Neen de „Geest van God" is hier niet genoeg gezegd. Dat toch zou voor uw besef tot gansch zondige vermenging van den Geest van God met uw zondigen geest leiden kunnen. En daarom moet het zijn en blijven de uitstorting van den *Heiligen* Geest, als om uit te drukken, dat Hij *heilig* is, en als de Heilige Geest in uw *onheiligen* geest ingaat.

Hoe dit nu toegaat, ge weet het niet, en niemand weet het. Denk altoos maar aan wat Jezus van den wind zei. Ge weet niet van waar hij komt en ge weet niet waar hij heengaat, en alzoo is het met den Heiligen Geest bij zijn ingaan in den mensch. Dat gaat zelfs niet alleen op verborgen, maar zelfs op *ongemerkte* wijze toe. Gelijk ge bij uw lichaam er niets van merkt als een giftige ziektestof, 'tzij van roodvonk of van typhus door u wordt ingeademd en ingezogen, en het eerst later uitkomt als het gif krachtig door gaat werken, zoo ook is het met deze bezwangering van den Heiligen Geest. Hij komt in u en is in u en werkt reeds in het verborgene in u, zonder dat gij er nog het allergeringste van bespeurt; en eerst later, als de werking van den Geest uit het *verborgen* zieleleven naar het *bewuste* zieleleven begint door te dringen, dan ervaart ge de trilling, de ritseling, de drift en den drang des Geestes in u, om eerst nog veel later, als ge verlicht zijt, eigenlijk te verstaan, wat Goddelijke weelde u gegund werd. Van veel dat de Heilige Geest in u doet, merkt ge zelfs op aarde nooit iets, en zal de heerlijke vrucht eerst aan de overzijde des grafs in u openbaar worden. Zoo zegt de apostel, dat de Heilige Geest, als wij niet bidden kunnen (en dus in onheilige stemming zijn) voor ons innerlijk bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen. Een gebed waarvan wij natuurlijk niets hooren, en niets merken, en waar alleen de Schrift ons het aanzijn van ontdekt. Daarom is het zoo schuldig oppervlakkig, als er zelfs leeraars zijn, die het voorstellen, alsof elke werking van den Heiligen Geest op hetzelfde oogenblik door ons moet gemerkt worden. Verbeeld u, Johannes de Dooper in zijns moeders schoot zou het geweten hebben, wat de Heilige Geest toen reeds in hem wrocht! Veeleer zijn deze eerste werkingen en ook veel latere werkingen met de vorming en voeding van het merg in onze beenderen te vergelijken. Dat merg is er, en komt er en wordt gevoed, zonder dat wij er ooit iets van ontwaren. En zoo blijft het tot aan onzen dood toe.

Ge moet daarom als kind van God tweeërlei wel in u onderscheiden. Vooreerst datgene wat ge merkt en weet van het werk des Geestes in u; en ten tweede hetgeen daarachter ligt, en waar ge niets van bespeurt. En ge moet vooral niet meenen, dat dit ongemerkte minder gewichtig of minder veelvuldig is, dan hetgeen ge ontwaart. Veeleer het tegendeel is waar. Er zijn vier en twintig uren in den dag, en hoevele zijn de minuten, dat ge zeggen kunt: Nu ontdekte ik en bespeurde ik in mij de werking van den Heiligen Geest! Is nu al die overige uren en dagen de Heilige Geest uit u weg? Immers neen, waar Hij eenmaal is, blijft Hij eeuwiglijk. Of zou dan die Heilige Geest al die overige uren en dagen werkeloos zijn, en alleen werken als gij het bespeurt en opmerkt? De Schrift zegt u het tegendeel. Stelt ge u dus voor, hoe de Heilige Geest van het eerste oogenblik, dat Hij tot u inkeerde, tot aan uwen dood toe rusteloos in u werkt, gelijk ook de Vader en de Zoon *altoos* werken, dan merkt ge terstond, hoe gij van dit machtige altoos doorgaande werk slechts een zeer klein stukske bespeurt, en hoe het grooter en veel machtiger deel van dit werk des Heiligen Geestes plaats grijpt, zonder dat gij er bij dagen en bij nachten kennisse van draagt. Metterdaad is ons bewustzijn een der rijkste trekken in ons van het beeld van God, maar laat ons toch toezien, om nooit de werkingen van Gods Heiligen Geest aan ons bewustzijn te binden, en alzoo *tegen* Hem te misbruiken wat Hij ons uit vrije genade schonk.

Maar God zij lof, er is dan toch een deel van dit heilig werk, dat we *wel* ontwaren. De een duidelijker en helderder dan de ander. Ook de eene maal klaarder en zui-

---

De martelaren.

CXXII.

ETIENNE POULLIOT VAN NORMANDIË.

Etienne Poulliot was geboortig van St. Auberville nabij Candebu in Normandië gelegen. Toen hij zijne geboorteplaats verliet, begaf hij zich naar Mana in Brie, waar de vervolgers van de geloovigen hem niet lang met rust lieten. Hij werd gedwongen zich naar La Fere in Tardinois, 4 mijlen van Soissons, te begeven, waar hij door de verkondiging van Gods Woord velen ten zegen werd. Hier werd hij gevangen genomen en naar Parijs gezonden, waar hij langen tijd in eenen ellendigen kerker moest zuchten. Toen het den Heeren van het parlement in den zin kwam, werd hij verhoord en ten slotte veroordeeld, om levend verbrand te worden, nadat hem de tong zou uitgesneden zijn. Als hij den kerker uitging, voordat hem de tong was uitgesneden, riep hij: »Ach! Heere, wat verkeert de wereld nog in duisternis; hoe weinigen kennen de waarheid!" Op de strafplaats werd hem een pak boeken op de schouders gelegd, waarmee hij stierf in de vlammen, op de place Maubert in Parijs.

JEANNE BAILLY.

Den 13den September 1548 werd te Langres, eene zeer oude bisschoppelijke stad, waar niet weinige geloovigen woonden, het doodvonnis voltrokken aan Jeanne Bailly en zeven anderen, om geen andere reden dan deze, namelijk: omdat zij Gods Woord stelden boven menschelijke instellingen. Hare medegenooten in den dood waren Jean Taffignon en zijne vrouw Jeanne Segourmam, Guillaume Michant, Jacques Boulereau, Jacques Bietenau en Jeanne's echtgenoot Simon Marechal. Met standvastigheid beleden zij hun geloof. De meest beweldadigde dezer martelaren was Jeanne Bailly. Toen zij niet ver meer waren van de strafplaats, vermaande zij de anderen en met name haren man, tot volharding. Onder andere zeide zij tot hem: »Mijn vriend, indien wij door het huwelijk naar het lichaam met elkaar verbonden zijn geweest, bedenk, dat dat niets anders dan huwelijksvoorwaarden zijn; maar de Heere Jezus Christus zal ons ten dage van ons martelaarschap ten huwelijk nemen."

Daar zij de jongste van allen was, werd zij tot het laatst toe gespaard. De vijanden trachtten haar, onder allerlei schoone beloften, van hare standvastigheid af te brengen, maar zij, en hare medestanders ondervonden de hulpe Gods, die hen deed staande blijven.

LEONARD DU PRÉ.

Armen en rijken, geleerden en ongeleerden heeft de Heere door alle eeuwen verwaardigd, om zijnen naam te dragen tot op het schavot, en daar te sterven. Een der geleerden onder de martelaren is Leonard du Pré geweest, die van Limoges geboortig was. Wij vinden hem in de maand Juli 1547 in de stad Bar aan de Seine gelegen, in de herberg »Passetemps" genaamd; daar werd hij door twee valsche broeders, die hem van Dyon gevolgd waren, verraden. Voor den baljuw der plaats onderzocht omtrent zijn geloof en onderscheidene punten, de religie rakende, antwoordde hij zoo beslist en onomwonden, dat de monniken, die met hem geredetwist hadden, voor de rechtbank van hunne domheid overtuigd, verplicht waren te belijden, dat hij de waarheid sprak. Desniettegenstaande werd de martelaar naar Parijs opgezonden, waar hij veroordeeld werd om verbrand te worden. Dit geschiedde in de maand Augustus, juist toen de groote vuren overal ontstoken waren, ter oorzake van de wreede plakkaten van Koning Frans I, die te voren bekend gemaakt waren.

SAINCTIN NIVET.

Zoo er in de 16e eeuw iemand geweest is, wiens hart bloedde bij het aanschouwen van het toenemend bederf in de kerk; zoo er toen iemand geweest is, die zich vrijwillig voor den Naam des Heeren aan den dood heeft overgegeven, dan is dit Sainctin Nivet, een inboorling van Meaux in Brie geweest. Toen de vervolging uitgebarsten was tegen de veertien martelaren van Meaux, over wie wij reeds gesproken hebben, trok hij zich met zijne vrouw terug naar Montbeliard, waar hij veilig was. Hij was daar echter niet nuttig, zooals hij meende (hij was te zwak, om veel te doen). Dus besloot hij naar het strijdgewoel terug te keeren. De predikant en zijne vrouw trachtten hem wel van dit plan af te brengen, maar hij volhardde. Hij begaf zich naar Meaux, waar hij spoedig herkend en in de gevangenis geworpen werd. De rechters wachtten niet lang met zijn proces, dat niet moeielijk te volvoeren was, daar de beschuldigde veel meer bekende dan de rechters hooren wilden. Onder andere dingen, die in dit geding der vermelding waardig zijn, behoort ook, dat, toen hij eenig punt der waarheid op de voorgrond plaatste, en de rechters, om hem af te schrikken, zeiden: »wilt gij dat staande houden", hij hun antwoordde: »En gij, mijne heeren, zult gij dat durven loochenen, wat zoo waar is." Hij vroeg ook geen genade, maar bad zijne rechters, zoo te Meaux als te Parijs, dat zij toch medelijden zouden hebben met hunne zielen. Ook bracht hij hen onder het oog, hoe zij, door het bloed van onschuldigen te storten, dagelijks Christus en zijn Evangelie bestreden.

Wij behoeven zeker niet te zeggen, hoe weinig smakelijk deze woorden voor de heeren van het Parlement waren, en vooral voor den eersten president Lizet. Daar Nivet den rechter voorkwam, vrij wat gevaarlijker te zijn dan de veertien reeds genoemden, werd hij naar Parijs gezonden, waar hij den marteldood is gestorven.

De Gaay Fortman.